

Harcéri hangulat ittthoni dolgokról.

„Harcí vágytól égve lésnek katonáink a rohamra hívó parancsot és amidőn az elhangzott: lelkesítő dalra gyűjtve, mint haragvó istenek rontottak az ellenre.”

Ilyen, és ehhez hasonló bombasztokkal találkozunk minduntalan hol egyes lapok hasábjain, vértől gőzölgő haditudósítások keretében, hol meg jeles közéleti férfiak nagyképű beszédeiben, maga a frázis pedig, vajjon félig-meddig, mint fogalom, betolakodott a köztudatba is. Ez a hatásadás, a melynek eredménye legfeljebb a harcéri borzalmak naiv lekicsinylése és a háború népszerűsítése lehet, már eddig is sok bosszúságot okozott a fronton küzdő katonának, akik immáron negyedik éve teljesítik becsülettel és szilárd kötelességtudással honvédői feladatukat, de akiknek bizony egyáltalán nincs nyére, hogy emberfeletti megpróbáltatásaik kényelmes íróasztalokon keresztül hősi akarásuktól duzzadó költeményekkel lépjenek elő. Egész versengés fejlődött ki az üres szóvirágok kreálásában, a rekordot hosszú idő óta egyik legelterjedtebb fővárosi reggeli újság haditudósítója tartja, aki az igénytelen őrlátvezető teljesítményéről valamelyik parancsnokságnál értesítve nyomban siet őt mitológiai hőssé átfonnálni, a sablonos felderítésről, vagy előrsi esetpatáról költött tudósítása pedig csupa fuldoklás... hörgés... patakozó vér... kilocsosant agyvelő... bőmbőlő istencsudája... de azért csak előre!...

A másik oldalon azok a jeles ötletfenomének szerepelnek, akik a modern hadviselés néhány közismeri terminus technikusát a legprofámabb és legbántóbb együgyűséggel siettek a hinterlandi talajba átplantálni. Egy-egy pengőtűz idegbomlasztó percei, órái után, amikor a félajultságából magához térő, testben, lélekben megsanyargatott katonára révedező pillantása a hazai újság hasábjaira téved, vajmi kevésbé szolgál bizony lelki épülésére a primadonnát ünneplő „tiszta párgőtűzszerű” tapsról szóló beszámoló. Kétes értékű működésük közben kimélet nélkül gázolnak át ezek a nyelvdomárok a harcéri katonai szótárának legfelettebb lapjain, besorozzák arzenáljukba a gázbombát (ellenzéki interpelláció), gépfegyvert (piaci kofanyelv), sőt egy-egy népi ünnepeket (horribile dictu: katonanap) sikerének érdekében, jótékony ihölgyek bevonásával, „csalódasig hü” hadijátékokat is produkálnak.

Törődötten, holtrafáradtan áll a szegény magyar katonai őrhelyén, egész valójának minden akarásával sóvárogva a megváltó békét. De izmos keze rendületlen hűséggel szorítja fegyverét, vasenergiája, a drága otthon iránti rajongó szeretete biztosítja továbbra is ennek a fegyvernek a dicsőséget, a sikert. Jóhiszemű, de feltületes és tulbuzgó méltatóitól csak azt várja a magyar katonai: — ne hajtsák minduntalan túl messzire a súlykot! Utóvégre bármily kevés köze van a harcoló katonának a maga önérzékes nyugodtságában néhány felebarátunknak akár a viszálytaguláshoz, akár a lelkiismeretéhez, annyit mégis elvárhat,

hogy ne irjanak, ne mondjanak és ne kívánjanak a katonai fülének kellemetlen sületlenségeket, kárpótlásul azért a mindennapos haboskavéért, amelynek nélkülözésével sokuknak minden háborús tapasztalata s szenvedése már ki is merült!

Harcér, 1917. augusztus 29.

M. K.

Ahogy Szegeden a tisztviselők élnek...

(Saját tudósítónktól.) A nyomor, a nélkülözés még sohasem sötétlett olyan kétségbeejtően feketén, mint napjainkban. A könny és az átok még sohasem csapongott olyan erővel, mint napjainkban. S kétségbeesés örvénye még sohasem zuhogott, morajlott oly vad és dühös elkeseredéssel, mint napjainkban.

Mikor már belefájdult a fejünk, beleszüdültünk saját nagy nyomorúságunk szemlélésébe, mindig csudálkozva kérdezzük:

— Hogy tud ez, hogy tud az megélni?

Az: ez és az: az mindig szegény kishivatalnok; kétszáz, esetleg 250 korona havi fizetéssel és pergamensárga arccal, amelyről halvány konturokban a közeli örök élet reménye vibrál. Mert ma nincs más proletár, mint a toll szürke harcosai; a szabó, suszter, borbély, kefekötő, bodnár és mindazok, akik hajdan alig tanultak valamit, elérhetetlen magasságban állnak jövedelmükkel a szellemi munkások fölött. Erre a három év óta mindig aktuális kérdésre igyekezzünk az alábbiakban megfelelni:

Megyünk a városházán. Egy viaszfehér arcú férfi, érettségivel és — háta mögött — tíz évi városi szolgálattal. Meginterjuvoljuk, hogy történt, hogy eddig nem halt éhen? Ime a válasz:

— Összes jövedelem: drágasági és családi pótlékkal, leszámítva a levonásokat: 300 korona havonként. Ebből hatvan koronát fizetek lakásért, harminc koronára tehető a cipőjavítás, husz korona a fűtés, világítás (mi nagyon szerényen élünk) és újabb harminc korona az iskoláztatás, ruházkodás a két gyermek és az asszonynak. Magamnak nem kell; én már nem ruházodom. Ez összesen százhetven koróra, marad tehát négyünk élelmére egy hónapra százharminc korona. Hogy mit eszünk? Kell azt kérdeni?

— De hiszen ez kenyérre sem elég!

— Dehogynem. És aztán: hitel is van még. Meg aztán különmunkákat is csinállok ez is 30—40 korona egy hónapban...

Mert vannak szemérmes koldusok is, akik nem panaszkodnak...

Egy másik városi alkalmazott, tisztviselői rangsorban, kézhez kap havonként 160 koronát és odahaza van nyolc gyermeke. Igaz: lakást, fűtést és világítást természetben kap...

Beszéltünk egy törvényszéki jegyzővel is. Kap havonként 250, zága: kétszázötven koronát, miután elvégezte az egyetemet is. Ebből lakásért — kis hónaposszoba — fizet havonként ötven koronát, egy kifőzésben fizet ebédért és vacsoráért száz koronát, a mosatás számlája husz korona, a reggelié 25 korona, az uzsonnáé ugyanennyi, (a száz koronás ebéd és vacsora mellett ezt nem lehet nélkülözni) kapukulesért, takarításért s miegyébért 35—40 koronát s ha marad még valami, elkölti cigarettára, vagy a szakadt cipő kijavítására, mert szórakozásra idő sem jut. Ha pedig a havi költségvetés deficittel zárul, lemond az uzsonnáról, esetleg a reggeliről is, mert háború van és elkövette azt a baklövést, hogy tanult és nem ment el pintérnek, aki tudvalevőleg három nap alatt meg tud keresni 550—600 koronát, anélkül, hogy a munkára egy fillér költsége lenne. És ami a legszomorubb a dologban az, hogy ez nemcsak Szegeden van így, hanem mindenütt. Mindenki keres, csak a szellemi munkás nyomorog, nélkülöz.

=====

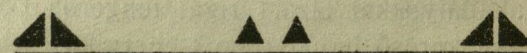


Szeptember 7-én és 8-án
pénteken és szombaton

a tengeri háború legizgalmasabb
eseményei.
Tengeri csata a filmen.

**Büszkén
leng a zászló!**

Tengerészdráma 4 részben.



Előadások délután 5, 7 és 9 órakor,
vasárnap d. u. 3 órától. Jegyek délutáni
3 órától, vasárnap délután 2-től kezdve
előreválthatók.

=====

A koncentrált fény

Osram



Gázzal töltve
2000 Wattig

Új típusok:
Osram-Azola
Gázzal töltött lámpák
25 és 60 watt
Csak az üvegre edzett
OSRAM szö kezeshetik
a hivatalos minőségért

Magyar Fény Személy Szegeden